

LA ESQUELLA

DE LA TORRATXA

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.
NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ
LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18

DE DOTZE A UNA.

Acaban de tocar las dotze.
La lluna sembla que está de filis y llenxa esplendídamet sos platejats raigs sense mirar ahont cauhen. Ja s' coneix que en aqueix moment está dormint aquella mossa que tots coneixem..... ¡Si estés desperta!.... Si estés desperta, aquell astre quedaria tant lluhit com los llums de gas al costat de la llum eléctrica. ¡Si té aquells ulls!....
Me sembla que es inútil fer constar que es de nit y..... que no plou.
Ab la guitarra sota 'l bras, carrer de Montserrat avall, s' en va un fulano. Camina molt tibet y va xiulant una cansó que de segur déu volguer cantar á la seva xicota. Devant del número 83 s' atura, s' arrevera á la paret d' enfrente, agafa l' instrument, l' afina, llenxa la colilla de calé que fumava; escup, s' apreta la gorra fins á tocarli la paleta á la cella del ull dret, mira amunt y avall, acluca l' ull esquerra y després de aquellas introduccions acostumadas dels guitarraires, bada la boca pera donar pas á sus quecas de amor posadas en música.....

—Tú, Tona, despértat, ¿sents?
—¡Deixam dormir, home, deixam dormir! Encare no fa cinch minuts que d' allonsas y ja 'm tornas ab rahons?.....
—Ja dormirás, dona. ¡Demá ray que som diumenje y podrás dormir baldement siga fins á las set!
Y ab un cop de cotze més punxagut que una paleta de mestre de casas, á la esquena de sa muller, en Jeroni procura convencerla de que..... escolti la serenata que fa á la filla del arcalde de barri lo seu xicot (de la filla, no del arcalde.) La dona que no está per serenatas ni cops contesta al seu marit d' un modo que ni en lo llit se pot permetre.
—Donchs, bueno: dorm tant com vulguis, jo 'm llevo.
Y ja 'l tenim en calsetets assentat cama aquí cama allá en una cadira al mitj del quarto, prenent un polvo y portant lo compás, ab lo péu, de las tendres cansons que 'l trovador endinya á la filla de tota una autoritat.

¡Solo tú, niña, sabes lo que te quiero!
¡Solo tú, niña, sabes lo que te adoro!
está cantant en aqueix moment y en Jeroni no poguentse contenir s' acosta al llit y ab crits y pessichs en certa part de la seva costella, logra que aquesta 's desperti.
—¿Sents? exclama tot entussiasmat. ¿Sents, Tona? ¡Es aquella cansó que jo 't cantava! ¿T' en recordas? ¡Ay! ¡Qui hi pogués tornar á aquells temps! ¡Qui po-

gués tenir encare vint y cinch anys pera agafar la guitarra y anar per aqueixos carrers de Déu cantant aquells solos que m' aplaudian fins los serenos y 'm feyan conquistar los cors de tantas y tantas mossas com se pirraban per mi! La Pepa, la Tuyas, la Margarida, la..... totas, totas perdian l' oremus quan jo las hi cantaba alguna cansó. Una nit fins la mestressa de la Filomena va sortir al balcó. Aquell solo que hi ha alló de

La mición de amor
ay, si, si, si.
va entussiasmarla y..... ¿Qué, tornas á dormir?
—No dormo, no, encare que més valdria. ¿Pera fer-me saber los teus enredos ab la Pepa, la Tuyas, la Margarida y la Filomena, m' has despertat? ¡Ara vegin! L' aplaudian fins los serenos y entussiasmaba á la mestressa de la Filomena..... ¡Debia esser avans de posarset aquesta véu tant enrogallada per lo molt d' anissat que beviat!

—¿Anissat, dius? ¡Jo, anissat? contesta en Jeroni tot enfutismat. Has de saber y entendre que tinch cinquanta dos anys y may, may n' ha passat una gota per la mèva gola (no més bech orlanda.)
En Jeroni en aqueixas disputas s' habia tornat á ficar al llit y anaba repetint: ¡Qui hi pogués tornar á aquells temps! ¡Qui hi pogués tornar!

Tantas vegadas ho va dir que cansada la Tona preguntá:
—Be, ¿y qué farías si hi tornabas?
—¿Que qué faria?
—Si, home, si.
—No t' ho vull dir perque no estich per rahons.
—Ja pots dirho.
—Donchs, si jo pogués tornar á aquells temps ¿ja m' escoltas? no 'm pescarias com me vas pescar.....

Lo futur gendre del arcalde de barri ja no canta. En Jeroni y la Tona dorman d' alló millor pero d' esquena; la lluna per lo balcó del quarto introduheix un raig de sa llum que péga de plé sobre la cadira hont hi ha encare la capsa de rapé d' en Jeroni; se sent lo rech rech d' un ratoli estadant de la caleixera y la campana que habia tocat las dotze, toca la una.

B. B.

TEATRO DE LUXO Y TEATRO ECONÓMICH.

Dissapte n' hi havia per tornarse ximple. Mentres lo Liceo anunciava qu' estrenaria traje nou y companyia nova, 'l Bon Retiro alsantse de puntetas, vá dir:— Ah, ¿sí? Donchs jo posaré 'ls Hugonots. ¡Ala, senyors, l' obra predilecta de Barcelona... ¡á dos ralets! ¡á dos ralets no més, anéu entrant!
¡Quin compromís! Perque un hom no pot ser á dos

teatros á un temps, y si al ménos haguessen atinat en posar teléfonos desde 'l teatro xich al teatro gran, hauria pogut sentir l' Aida ab una orella y 'ls Hugonots ab l' altra.

—Nada, vaig dir: comensém pel Retiro, demá anirém al Liceo y quedarém bé ab tothom. Fet y fet per anar á l' inauguració de un teatro un revistero com tú, s' ha de posar la catracólica, y lo que ménos hi haurá avuy serán casacas per llogar. Per lo tant deixém' ho per demá qu' es festa.

¡Quin xascol!... L' endemá vá suspndres la funció al acte tercer. La Sra. Singer estava malalta: l' empressari ab molta galanteria vá fer anunciar que tornaria 'ls quartos als que 's presentessin á reclamarlos. S' havia anunciat l' Aida y van donar la vuelta.

Pero no s' amohinin que bé ó malament tindrán noticia de tot. També pels revisteros hi ha Providencia. Prompte sabrán de quina manera vaig ferme cárrech de lo que havia passat al gran teatro. Espérinse que ja 'ls ho diré.

Lo Retiro es lo teatro de la igualtat: no hi ha galerias, tothom está arrán de terra, no hi vist teatro més democrátich. ¡Y quanta gent! Butacas, palcos, cadiras y passillos, tot estava plé.—¿Y 'ls artistas ahont dimontri ficarán las notas? me preguntava.—Seria qüestió de que l' empresa apuntalés las parets per la part de fora, deya un arquitecto. La veritat es que si arriba á haverhi empentas lo teatro 's reventava.

Avants de las vuit ja hi havia hagut bofetadas per qüestió de puesto. Espectadors que s' enfadan, y jo que 'm creya que tothom hi havia anat per riure. Figúrinse 'ls Hugonots á dos rals... Jo mateix, apart d' alló de la casaca, vaig decidirme pel Retiro recordant-me de que redacto un periódich de broma.

¿Broma? Sí, ja 'ls ho donarán. Tocan las vuit: lo mestre Perez Cabrero empunya 'l gayato, romp l' orquesta, silenci sepulcral... ¡Ay la mare!...

Y are fásinnme un favor: ¿me permetrán que per entendre'ns millor m' empassi l' acte primer, lo segon, y 'l tercer y esquinsi 'ls apuntes que tenia presos?
Ja sé que d' aquesta manera, de revistas n' escriuria tothom; pero no s' impacientin y vajin llegint, que ho sabrán tot.

Durant aquests tres actes tot era entrar y sortir gent. Del Liceo al Retiro, del Retiro al Liceo.

Tot d' un plegat se presenta un xixaretlo al palco del costat del meu. Semblava que sortia del escaparate. Prou venia del Liceo. De segur, perque duya una mica de pintura á la màniga. ¡Com que al gran teatro á las vuit encare hi treballavan!

Entre 'l senyor del palco y 'l jove vá entaularse 'l següent diálech:

—¿Qué tal lo Liceo?

(Figúrinse quinas orelles vaig posar.)

Resposta del jove:—¿Y aquí qué tal? Perque per allí deyan que las corredissas havian arribat fins a la Rambla.

—Parli vosté primer, després parlaré jo.

—Donchs bueno, al Liceo han obert tart. Las senyoras al baixar dels cotxes no faltava sinó que cridessin ¡Obriu que volém entrar! per semblarse al dia de Rams. Al últim va obrirse. ¡Quin efectarrol! Los corredors estucats de nou que semblan un mirall: iluminació brillant, que jo crech que 'l gas s' encarirà...

—¿Y la sala?

—¡Magnífica! ¡Gran efecte! L' empit dels palcos un crostissam d' or: entre mitj de tant d' or medallons que semblan xavos. Alló es la riquesa honrant a la pobresa. Las branques dels palcos baixos una blonda de ferro daurat. L' embocadura m' ha deixat una mica fret... com que forman la basa un grans blocs de marmol, naturalment! Los quadros del sostre han guanyat molt ab las motlluras que 'ls enquadran; pero aquells espays de color de rosa... ¡qué vol que l' hi digui....

—Y l' ópera ¿qué tal?

—Lo teló bé; pero 'l sarrell y 'ls brodats se 'n menjan mitj enxiquint la boca del escenari. La primera bambalina ja poden torná a pintarla... La concurrència, un plé. ¡Y quins trajés! ¡Y quinas joyas!... Hi havia las de...

—Pero home.... la *Aida*, la *Aida* ¿cóm ha anat la *Aida*?

—L' iluminació brillant, los aparatos de gas notables; pero massa rectes, que fins desdiuhen de las líneas del teatro... L' orquesta está molt ample.

—Pero home de Déu ¿vol dirnos ó nó qué tal ha anat l' ópera?

—Tè rahò: dispensi. Surt lo nou director d' orquesta que ho fá per l' istil del mestre Faccio. Es valent: dona la cara als músichs. Un aplauso 'l saluda. Cregui que no ho fá gens mal. L' execució desigual: es lo primer dia y 'ls artistas que venen a Barcelona tots tenen la passa. Aquellas bailarinas tant honestas que 's tapan las camas ab mosquiteras han fet una feyna bastant dolenta y la *fiera* las ha premiadas ab una fredida de peix.

—¿Y la Singer?

—Bé: pero 's veyá qu' estava mal de véu; en Barbacini semblava qu' estigués cansat; pero ell será sempre un bon tenor.

—¿Y la Nouvelli?

—Molt ricament vestida, ab un casco en forma d' aucellot que té las alas cubiertas de pedras que ja l' hi dich jo que no 'n val pocas de pessetas. Pero l' héroe de la festa ha sigut en Pandolfini qu' es un artista de cap d' ala. Casi es la única vegada que 'ls madrilenyos no 'ns han enganyat.

—¿Y l' Ordinas?

—¡Ay pobret! No me 'n parli. L' hi han fet una demostració com aquella que tanta feyna ha donat als diplomáticos. Resúmen: l' acte primer desigual. Sempre l' aburrir l' aygua dona fret y encongiment. Lo segon molt millorat: aplausos, bis, y entusiasme en lo gran concertant... fins han cridat al mestre a la escena... en fi la mar. L' acte tercer ha anat també molt bé... Naturalment, com que lo principal casi ho fan tot en Barbacini y en Pandolfini. Al dir «*lo son dishonorato!*» ha ressonat un aplauso tant estrepitos que fins era de teme que caygués en pols l' or de las motlluras. ¡Quin terratrémoll!

Y véli'hi aquí que al arribar a aquest punt y tenint tothom molt interés per véure la degollació dels *Hugonots*, hem vingut ab uns quants amichs a véure com vá aixó. Are vosté té la paraula.

—Donchs escolli: al alsar teló 'ns presentan una decoració nova. Passém perque no es d' época. Tampoch son d' época las mitjas pessetas de Carlos IV y a la taquilla a las admeten. L' Aragó fá 'l gasto y se 'n surt bé. En Fattorini 's fá aplaudir: allá ahont no arriba la forsa hi arriba la manya: quan l' hi falta la véu hi posa falset. En Leoni (Marcelo) en lloch del *Piff Puff*, ha cantat lo *Puff Puff*.

Després d' aquells enredos ab aquella tapada del fondo que busca la perduda y que tothom se créu que vá per ell, y que al últim se l' endú l' Aragó sens dupte perque es lo qui canta millor, surt la Paolicchi que fá de patje.

—¿Y es guapa?

—Pregúntiu als dels palcos de prosceni que la devoran ab la vista. Al acabar la frase *Salute ó cavaliere* ja l' hi tiran un aplauso entre cap y coll. Lo públich que havia vingut a riure s' ho comensa a pendre en serio.

—¿Y 'l final d' acte?

—Lo rosari de l' aurora.—Per l' acte segon han pintat una escala que sembla la de la cascada del Parque. Se presenta la reyna Margarida (De Sanctis) entre unas damas de cort bastant suadas. Valentina y Raul se 'n surten bé ¡Ay, qui pogués ser Raul! Lo patje fá brometa ab las damas, canta 'l rondó y 'l públich demana que 's repeteixi. Grans aplausos per l' artista mimada. Lo jurament *Per l' onor, per la fe* ha acabat malament; y 'l *Ja may* y septimino ni ha comensat ni ha acabat.

Al acte tercer surt una decoració de Manresa presá

desde l' estació y de gent, tanta com vulga. Jo crech que han llogat tot lo Plá de la Boqueria. En Masip, ab aquella papida de sempre, canta 'l *Rataplán* ab uns quants companys. Lo públich fá repetirlo. En la pregaria, 'l coro 's pert y troba una xiulada. Sant Matéu qui troba es seu. En Perez Cabrero domina la situació y l' orquesta acaba la feyna tota sola. Lo duo de Valentina y Marcelo «*Chi va lá*» molt regular y fins aplausos com també per l' Aragó en *Nobil dama*. Las bailarinas que ja en l' acte anterior havian jugat a péu coix davant de la reyna han tornat a sortir y vinga fer patir homes... Jo no sé perque las trian tant lletjas...

—Calli... fassa 'l favor, que comensan.

—Miri véu? Sempre la mateixa decoració.

—Sab que no vá mal?

—Y donchs que 's figurava... ¿Véu en Serra? Tè un gran defecte, no mou més que un bras. Jo si fos de l' impressari l' hi pagaria no més que mitj sou.

—Bravo, bravissimo Aragó... Aixó es cantar. Aquest xicot fará carrera.

—La conjura... la conjura... ¿qué me 'n diu?...

—Magnífich... Calli... y la tornan a repetir...

—Are vá 'l gran duo...

—Y are ab permis de vosté me 'n vaig per no veure desgracias... Allá hi ha en Pepe y en Risuenyo... Calli, si hi ha mitj Liceo... Me 'n vaig a riure un rato.

Aixís acabá la conversa.

Jo no hi tingut de fer més que copiarla per donarlos compte del Liceo y del Retiro. D' aquest últim ne responch y fins afegeixo qu' en Perez Cabrero mereix un aplauso. Del primer, com de costum, lo públich més exigent, perque paga més, sabrá esperar ab tranquilidat que las véus s' aclareixin y que fugin las canguelitis, per judicar degudament als artistas, tots ells prou coneguts y reputats.

FREDELICO.

EN LO SIGLE DE LAS LLUMS.

Ab aquest titol, lo jove escriptor D. Joan Guarro y Elias ha publicat una bonica colecció de poesias en un quadern que val no més que un ral.

Aquí 'n vá una mostra:

¿QUE ES LA MORT?

(OPINIONS VÁRIAS).

UN TEÓLECH.

Es haber arribat l' hora de dar compte al Poderós, d' aquesta vida traidora: es l' ànima voladora que s' ha separat del cós:

Y se 'n vá a esser jutjada al cel, 'hont hi ha 'l Pare Etern, y aquest, quan l' ha examinada, segons com se 'n es portada l' envia al Cel ó al Infern.

UN DOCTOR.

Es la mort.... la no existencia, es deixars' de respirar: de la mort a n' a la esencia es allá hont nostra ciencia no ha pogut may arribar.

Molt la mort 'ns desatina puig que diuhen que es fatal; mes, segons la ma doctrina la mort es la medicina segura y universal.

UN FILOSÓPH.

Es fugir de la miseria y apartars' dels desenganys; es acabá una trajeria y abandonar la materia, parents, amichs y companys.

Allunyars' de la mentida y d' aquest mon depravat, es passar a mellor vida, la qual constantment nos crida: sots aquí viu la Veritat.

UN CIENTÍFICH.

La mort que tant vos altera y que tant l' atenció os crida, no sé 'l perquè os desespera.... la mort es tant menestera que sense ella no hi há vida.

Més, m' apár que no existeix y se 'n diu mort sens rahó, puig que si bé s' adverteix, lo que mort, reapareix: luego es sots transformació.

JO.

Es la mort fi de la pena ó goig que hem aparentat tenir ab la front serena, tots los que petjem l' escena de la *Humana Societat*.

Es acabá ab la falsa y ab tot lo vá y extrafet que 'ns fa viure ab tiranía;

es... treure la Loteria sense ganas ni bitllet.

J. GUARRO ELIAS.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Dels dos aconteixements musicals, ó siga de l' inauguració del Liceo y de la representació dels *Hugonots* a cá 'l Afarta pobres ja 'n parlo en capítol apart.

Una altra novetat: la companyia d' opereta de 'n Franceschini ha comensat a donar funcions al Liceo. Y nada méns que han comensat ab *Donna Juanita* ¡Alsa amigo, llops! Quan s' ho podian esperar los senyors propietaris que 'ls durian tant bé de Déu a casa seva? ¡Y quina manera de trastocar als pobres guetos! La representació vá anar bé: las golfas del teatro estan van plenas de gom a gom... Y de aplausos, y de bravos y de *¡que se repita!* no 'n vulgan més.

Un filarmónich serio:—Jo no sé que 'ls agrada... Cap d' ells té véu.

—Pero totas las donas tenen lo dó de pit, deya un gueto.

—¡Y quinas escalas y quins *gorgoritos!* afeigia un altre gueto.

—¿*Gorgoritos* y escalas?... No las hi sentidas.

—Si senyor, escalas y *gorgoritos* ab las pantorrillas.

... Mentre tant ha comensat a treballar al *Principál* la companyia que dirigeix lo Sr. Castilla, inaugurantse ab la comedia: *Lo que vale el talento*. Lo titol de la comedia no está prou bé: hauria de titolarse: *Lo que vale tener un tio rico que se muere a tiempo*. Perque si 'l pobre xicot que passa tantas angúnias arriba a refiarse del talent, a horas d' are ja seria al hospici. En la execució van sobresortir lo Sr. Castilla, en Perez que declama ab molt foch, y l' actor encarregat del paper de conde, que no sé com se diu. A la companyia en general l' hi falta homogeneitat: no dunto que treballant l' anirá adquirint. La característica vá agradarme. La dama jove... deixémla per un altre dia.

Encare no hi tingut ocasió de anar al *Circo*. Se que han representat *Marina*, *Los Mosqueteros grises*, y que la temporada vá tal qual.

... A *Romea* han tornat a treure del estuig *Las joyas de la Roser*. En Bonaplata 'ns ha fet recordar los bons temps d' en Villahermosa S' anuncia *Pólvora en salva* del Aulé y *Un grá de mesch* d' en Feliu y Codina. ¿Qué será? ¿Una comedia que haurá de sentirse ab lo nás?

... ¿No veuhen? Al últim al *Español* l' han poguda fer *La Marsellesa*, sense que 'l públich s' alborotés, y sense que ningú demanés la mort dels francesos. Al revés; vá haverhi molts aplausos y molta gent. Adémés s' ha representat en aquell teatro *La conquista de Madrid* ab éxit.

... Al *Tivoli*, *Reyna absoluta* de 'n Riera y Bertran, molt bé. *Sor Teresa*, molt ben rebuda y *Achaques de vejez* molt aplaudida. La companyia que dirigeix en Tutau segueix mereixent lo favor del públich. Lo mereix y l' alcanza.

... Estich trist, no puch ferhi més. Hi perdut l' alegria. Si, 'l Sr. Alegria se'n ha anat. ¡Adéu caballs! ¡Adéu clowns!... ¡Adéu gimnastas!... Adéu istiu!... ¡Adéu Fontrodona!... Adéu *Circo equestre*. Quan ab vespre passo per la Rambla de Catalunya y veig la portada del *Circo* sense globos, apagada la llum eléctrica y tot alló tant fosch ¡ay! se 'm cubreix lo cor... y pèl que puga ser tanco 'l puny, que bé podria haberhi algú per aquellas reconadas que 'm sortís a demaná 'ls quatos.

N. N. N.

CASTANYAS Y PANELLETS.

DEDICADA A MON BON AMICH A. VAQUÉS.

Som Tots Sants y com que hi som, Yo finch gustos com aquets, Que vinga ó no vinga a tom Vull regalar a tothom Castanyas y panellets.

L' avaro torpe y mesquí Que guarda un tresor tancat Y demana caritat Fins a l' hora de morí Bè mereix m' apart a mi Ja que aixís al mon enganya Que li dongui una castanya. —Li dono castanya?—Sí.

La nina que sent hermosa Més hermosa vol sé encara Y s' enfarina la cara Y en los llabis carmi 's posa, Per lo que gasta en carmi Y lo que gasta en blanquet Bè mereix un panellet. Li dono un panellet?—Sí.

Lo ministre que ans de serho

Promet reformes sens mida,
Y un cop es al candelero,
De tot quan ha dit s'olvida
Y xucla sempre a desd!
La sanch de la pobre Espanya,
Bè mereix una castanya.
Li dono castanya?—Sí.

La seductora nineta
Que de promesos cambia
Y comensant per coqueta
Arriva a quedar per tia,
Per lo que arriba a pati
En un trance com aquet,
Bè mereix un panellet.
Li dono un panellet?—Sí.

El hipòcrita malvat
Que lo mal en lo cor desa
Y devant de los Sants resa
Perque no sigui notat,
Ja que al mon enganya així,
Mentres tant a Déu no engaya,
Bè mereix una castanya.
Li dono castanya?—Sí.

La noya que tè per ditxa
Imitar als bons poetas
Y si bè sap fer quartetas
No sab qu' es surgi una mitxa,
Passant lo temps en llegi
Y no passantlo distret,
Bè mereix un panellet
Li dono un panellet?—Sí.

Y en fi jo que amich de bromas
Tinch capritxos com aquets
De da a n' ellas panellets
Y castanyas a ne 'ls homes,
Per obrar d' un modò així
Sent cosa que a tots estranya,
Bè mereix una castanya,
Se la dona l' autor?—Sí.

FLORIÀN MARTÍ.

ESQUELLOTS.

Avants s' apagavan la meytat ó las dos terceras parts dels fanals de la Rambla y del Ensanche a la una, quarts de dugas. Are s' apagan a las dotze y devegadas a quarts de dotze.

Senyor Rias y Taulet: ¿no podriam fer com a fora? Los dias de lluna que no s' encengan.

D' aquesta manera aviat tindria diners per tornar a fer un viatge a Madrid.

Sembla que aviat serán rellevats lo coronel de municipals Sr. Biera, y 'l comandant Vilaseca, per la senzilla rahò de que no son esquerrans.

Tampoch es esquerrà D. Francisco y encare es arcalde.

¿Y donchs que fá Sr. Cabot?... Ala, rellevil.

Diumenje gran professó del Rosari.

Jo no la vaig veure, refiantme per parlarne de la descripció del *Brusi* que en aquestas materias n' es mestre.

«Fué muy concurrida, de suerte que cuando la bandera de Santa Eulalia que abria la marcha entraba por la puerta de Santa Lucia, habiendo recorrido toda la carrera anunciada, salia el Excmo. é Ilmo. Prelado por la puerta principal.»

En altres termes: lo cap y la qua 's tocavan. Aixó no es professó: es tortell.

Una curiositat:

«En la parroquia de la Merced figuraba la escolania con su estandarte cantando el rosario.»

Un estandart que canta 'l rosari no s' havia vist may a Barcelona.

Una estranyesa:

«Alumbraban la Santa Imágen varios seminaristas con sobrepelliz.»

Un dupte:

¿Hont tenen lo blé 'ls seminaristas?

La *Vanguardia* se riuria de la professó; pero no gosa, porque hi anava l' Ajuntament en cos.

Naturalment: por dinero baila el perro y por pan se lo dan. ¿Per ser regidor s' ha de dir lo rosari pèls carrers? Se diu lo rosari, y s' olvida la Junta Revolucionaria y demès actes de la Revolució de Setembre.

Aixó sí, la *Vanguardia* 's queixa de que 'ls carlins se fiquessin a la professó. Y no véu una cosa: que 'ls carlins hi tenian més drets que 'ls sagastins.

Cada hù del seu ofici.

Sobre 'l mateix assumpto.

Programa, segons lo *Brusi*:

«La funcion empezará a las ocho y media con el

rezo de *Prima y Tercia*.... seguirá *sexta y nona* y en seguida se hará la procesion.»

De manera que s' han barrotat la segona, la quarta y la quinta, la séptima y l' octava.

La policia de Tarragona vá sorprendre una casa de joch, detenint a 22 punts.

Ay gracias a Déu.

En aquestas materias no tot han de ser *comas*... Té de haverhi també *punts suspensius*.

Aquest dia la casualitat vá portarme a la parroquia de Santa Madrona (Poble Sech). A l' entrada vis a vis hi ha dos altars, tots dos de suro figurant montanyas. Al de la dreta hi ha la Verge de Lourdes; al de l' esquerra la Verge de Montserrat.

Donchs bè, la de Lourdes tè l' altar plé de presentallas. La de Montserrat res: ni una cama de cera, ni un ex-voto, ni un nas postís.

Posém aquest fet en coneixement del *Instituto de fomento del trabajo nacional*.

L' Ajuntament impulsa ab activitat la construcció del *Matadero* nou.

Del *Matadero* ¿ho senten?

¡Ay! Ells mateixos coneixen la sort que 'ls espera y volen morir sacrificats com uns mártirs.

En los teatros extrangers, sol haverhi gent pagada per aplaudir y gent pagada per xiular.

A Berlin ho han fet millor. Los enemichs de un autor van organisar una secció especial per badallar.

Los badalls s' encomanan. Al poch rato de comensada l' obra tot lo públich badallava, badallavan los actors, l' apuntador y 'l segon apunte.

La funció no poguè acabarse y fins lo pobre autor vá sortir del teatro badallant.

A la *Dinastia* l' hi sab grèu que la *Donna Juanita* de Suppé tinga tant éxit.

Avants los conservadors deyan:—Aquesta obra es immoral y ningú anava al teatro.

Avuy basta que ho digan porque 'l teatro s' ompli. Y ells mateixos hi van. Aixó sí, al tirarse teló 's tapan la vista ab las mans.

Pero miran per entremitj dels dits.

Lo bisbe nou ha visitat la casa de la Ciutat.

Tots los regidors l' hi han besat l' anell.

Succeheix ab las incorporacions lo que ab certas personas. Quan son joves son molt calaveras. Se fan velles, comensan a repapiejar, se veuhen la mort a sobre y 's tornan devotas.

Ja veurán com no tardará molt temps a morir l' Ajuntament de Barcelona.

Un teatro de Nova York ha fet proposicions al tenor Gayarre, oferintli 5,000 duros per representació.

¡Quina fortuna!

Tenir una renda de 5,000 duros diaris a la gargamella!

A Castelltersol una pobra dona ha mort de una pal·lissa.

La tenian per bruixa, l' hi atribuhian tots los mals que succehian al poble y aquí tenen la causa de la pal·lissa y de la mort de la pobra dona.

¿No veuhen com 'ns aném civilisant?

Llegeixo:

«Ha llegado a Barcelona D. B. Rubió, inventor de un nuevo procedimiento para construir dentaduras postizas.»

No son pas dents lo que falta.

Lo que falta es un procediment per fabricar menjar, encare que siguès postís.

A un minyó molt deixat l' hi diu un seu amich.

—Francament, no sé porque no 't raspallas.

—¿Respallarme? ¿Que 't pensas que soch criat de mi mateix?

QUÈNTOS.

Entre corridos:

—¿Y la Tec dora?

—¿La mèva querida?

—Sí.

—Noy l' hi perduda.

—¿L' estimavas?

—Ab tota l' anima.

—¿Y cóm ha sigut?... Se t' ha mort.

—No, tonto: m' hi he casat.

Al tornar de la taberna un minyó que viu pobrement en una barraca topa ab la seva mare que surt portant una escombra a una mà y un setrill a l' altra.

Interpelació del jove:

—Ay, ay mare ¿qué mudém de casa?

Conversa:

—Una cosa 'm sab grèu, y es no haver nascut a Fransa.

—Y aixó ¿per qué?

—Perque a horas d' are sabria dugas llenguas: l' espanyol y 'l francés.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

La gran ciutat de *Total*
diu que vol pintá en *Solsona*,
y com tè molta *segona*
crech que no ho farà gens mal.
Pero com molt s' hi vol lluhí
(segons me digué ma dida)
costará molt *hu-invertida*
y cap més se 'n veurá així.

SIMON DE SEDRUOL

II.

Hu tres-invers dos-tercera
lo carter que hi há a *Total*,
fá fins de guardia rural,
de ministre sens cartera,
sereno y municipal.

AGULETA.

SINONIMIA.

Una *tot* de vi comprava
lo fill del senyor *Adriá*,
y un lladre que per 'lli estava
la *total* l' hi vá robá.

RAMON ROMANISQUIS.

ANAGRAMA.

La *Tot* es una ópera
que pot aná:
en *Tot* la vá veure
y l' hi agradá.

NOFRE Y MARIETA.

MUDANSA.

Un mirall me vull comprá
per la *tot* posada ab *a*.
La dona del meu cusi
se diu *Tot* posat ab *i*.
Y 'l sabater Sr. *Pó*
gasta molta *tot* ab *o*

DOS LIBERALS.

TRENCA-CLOSCAS.

EN ROCA VELL FA LO GOT D' OR.

Ab aquestas paraulas formar lo nom de un drama catalá.
UN BON XICOT.

CRÉU DE PARAULAS.

1.ª horizontal y vertical: lo que 's fa quan una cosa no vol seguir; 2.ª nom de una montanya vehina; 3.ª ld. de una població catalana; 4.ª La persona que may es dolenta.
UN CATALANISTA.

GEROGLIFICH.

VO
NIA

×
T

AGULETA.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

- XARADA 1.ª—Co-ro-la.
- ID. 2.ª—Ro-man-sos.
- MUDANSA.—Nau, Neu, Niu, Nou.
- ANAGRAMA.—Casat-Casta-Tasca-Tacas.
- CONVERSA.—Blasa.
- ROMBO.—
M
N A S
M A R I A
S I S
A
- LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Bartomeu.
- GEROGLIFICH.—Per aygua lo riu.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

